

Zvonček zapoje iznova; prineso nam „roastbeef“ s prikuhami. Ni napačno. Da je meso v notranjščini še napol sirovo, naj te ne moti; tako meso ljubijo Angleži, in kar njim tekne, bo šlo tudi tebi v slast. Le žeja se po taki jedi prične oglašati...

„Pečene jerebice!“ nam razlaga steward, ko nam servira četrto jed. „Želite kompot ali salato?“ nas izprašuje njegov tovariš, ki nam donša prikuhe. „Prosim še kos rženega kruha,“ se oglasi gospod na drugem koncu mize. Saj res, kruh smo že tudi pospravili do zadnje drobtine.

Želodec se nam je potolažil. Ko bi še ne imel dovolj, ti strežnik prinese zrezek, telečji ali svinjski kotelet, jajčjo omeleto, mrzlo pečenko, praško gnjat ali kaj drugega, gorkega ali mrzlega; potrpi samo par minut, da ti kuhar dotično jed pripravi.

Servirajo nam velik krožnik sladoleda, pomešanega z raznimi sadeži. To je višek vsakega obeda. Komaj priroma sladolec do srede mize, že mora strežnik po novega; mnogi pa se še ježe, da so dobili premalo.

Za sladoledom nam prineso sadje: jabolka, hruške, pomaranče, orehe, lešnike, sveže in suho grozdje itd. Prvih 10 dni smo uničili velike množine banan. Tega sadja dobiš po Hamburgu in obmorskih mestih sploh silno veliko. Banana, ki je na videz podobna kumari, je sladka in prav okusna. Če si želodec še tako obremenil, nobena vreča ni tako polna, da ne bi šlo še zrno vanjo: par banan boš vedno še použil.

Čašice priromajo na mizo; posoda s črno kavo kroži iz rok v roke. Opoldan si le privoščiš turške črnine; je izvrstna, pristna moka-kava iz Arabije. Zvečer se je pa zdrži, premočna je; spat ne bi mogel.

Tak obed se imenuje na Bliicherju „predjužnik“. Marsikdo si misli: „Gorje želodcem, ki vse to prebavijo!“ Le počasi, prijatelj; kdor ne pozna razmer, sodi krivično. Da si bil sam na morju, bi govoril drugače. Morski zrak ima namreč to lastnost, da silno pospešuje prebavljanje. Česar na suhem ne použiješ za nikako ceno, se ti zdi na morju — premalo. Ko te koncem kosila vpraša steward: „Želite še kaj gorkega?“ boš morebiti sam rekel: „Prosim dunajski zrezek.“ Dasi smo trikrat na dan uničevali velike množine jedil, smo bili pred prihodnjim obedom iznova — pošteno lačni.

Izpočetka vsakdo svoje sosede ogleduje nekam nezaupno. Na ladjah tudi ni navade, da bi se gostje po vseh pravilih olike predstavljali drug drugemu. Vse se vrši bolj po — ameriškansko. Če sede poleg tebe Amerikanec, te ne bo nadolgo in široko izpra-

ševal, kdo si, odkod si, kaj si, — za take stvari se pristni državljani slavnih „United States of America“ ne zmenijo, — ampak pričel bo jesti, in ko se je odteščal, te vpraša kot starega znanca: „How do you do?“ (Kako se Vam godi?) Potem govori o morju, o vremenu, o izletu, o ameriškanskih šegah in navadah, o kupčiji in obrti, o newyorških zgradbah, o pacifiških železnicah; izkratka: zabava in Amerika sta edini predmet njegovih razgovorov.

MOLEČI MOHAMEDANEC IZ BOSNE

Sredi kosila vstane gospod, ki je sedel koncem naše mize, vzame v roke kos papirja in pravi: „Da se nam ne bo treba posebej predstavljati, prosim, da vsakdo na ta-le papir zapiše svoje ime, stan in bivališče.“ Papir je krožil od soseda do soseda; vsakdo se je vpisal nanj. Še enkrat je papir romal iz rok v roke; proučevali smo drug drugega.

Vzamem v roke zapisnik in čitam imena: dr. Schönfeld, zagovornik in sodni svetnik, Berlin;